

De laatste folder ...

Elke zondag na de gebedsbijeenkomst ging een broeder met zijn elfjarige zoon naar de stad om folders uit te delen over de liefde van God voor de mensen. Op een zondagmiddag was het voor hen weer tijd om op pad te gaan met de folders. Maar het was heel koud buiten en het regende hard. De jongen trok zijn jas aan en zei: 'Zo, papa, ik ben klaar'.

Zijn vader vroeg hem: 'Klaar voor wat?'

'Papa, het is tijd om folders uit te gaan delen'.

Zijn vader antwoordde hem: 'Jongen, het is veel te koud buiten en bovendien regent het pijpenstelen'.

De jongen keek zijn vader verrast aan en vroeg hem: 'Maar papa, de mensen gaan toch ook naar hun werk als het regent?'

Zijn vader antwoordde hem: 'Ik ga met deze kou niet naar buiten, jongen'.

Verdrietig vroeg het kind: 'Mag ik wel gaan, papa?!'

De vader aarzelde even en zei toen: 'Als jij wilt gaan, ga dan. Hier zijn de folders. Wees voorzichtig'.

Dus ging de elfjarige jongen de stromende regen in. Hij ging langs elke deur in de stad en gaf zijn folders aan iedereen die hij tegenkwam. Nadat hij uren in de regen had rondgelopen, was hij helemaal doorweekt, maar hij had nog één folder over. Hij bleef staan op de hoek van de straat en zocht iemand aan wie hij de laatste folder kon geven, maar de straten waren uitgestorven.

Dus begaf hij zich naar het eerste huis dat hij zag, liep naar de deur en belde aan, maar niemand deed open. Hij belde nog een keer en nog een keer, maar nog steeds deed er niemand open. Uiteindelijk draaide het kind zich om om weg te gaan, maar iets hield hem nog tegen. Voor de laatste keer belde hij aan en bonkte heel hard op de deur. Hij wachtte. Iets spoorde hem aan om daar voor de deur te blijven wachten. En eindelijk ging de deur heel zachtjes open. Er verscheen een oude vrouw, die erg droevig keek. Ze vroeg hem: 'Wat wil je, mijn jongen?'

Met een glimlach, die plotseling het hele heelal leek te verlichten, zei het kind tegen haar: 'Het spijt me dat ik u stoort, mevrouw, maar ik wilde u vertellen dat de Heer Jezus ontzettend veel van u houdt en ik ben gekomen om u mijn laatste folder te geven, waarin u alles kunt lezen over de Heer Jezus en Zijn grote liefde'.

Hij gaf haar zijn laatste folder en draaide zich om om weg te gaan. Ze riep hem en zei: 'Bedankt, mijn jongen! En God zegene je!'

De zondag daarna vroeg zijn vader na de dienst: 'Is er iemand die zijn getuigenis wil geven of iets wil zeggen?'

Een oude vrouw, die op de achterste bank van de kerk zat, ging langzaam staan. Ze begon te vertellen: 'Niemand kent me hier, ik ben hier nog nooit eerder geweest. Tot vorige week zondag was ik geen Christen. Mijn man is een tijd geleden overleden en ik voelde me heel alleen. Vorige week zondag op een koude en regenachtige dag had ik besloten om een eind aan mijn leven te maken. Ik had geen hoop meer en geen zin meer in het leven. Dus nam ik een touw en een stoel en ging naar

boven, naar de zolder. Toen werd ik ineens opgeschrikt door de bel. Ik vroeg me af wie dat zou kunnen zijn. Ik dacht: 'Ik wacht een minuut en dan zal wie het ook is wel weer weggaan'. Ik wachtte, maar de bel bleef maar gaan; en vervolgens begon de persoon op de deur te bonken. Ik dacht: 'Wie kan dat nu zijn? Het is al heel lang geleden dat iemand heeft aangebeld en het is nog wel zo'n koude en regenachtige dag'.

Ik stopte mijn pogingen om mij van het leven te beroven en ging naar de deur om te kijken wie het was. Ondertussen werd er steeds harder op de deur gebonkt. Toen ik de deur opendeed en zag wie daar stond, geloofde ik mijn ogen niet. Voor mijn deur stond een kind, dat straalde zoals ik nog nooit had gezien. Zijn glimlach... ach, ik weet niet hoe ik die zou moeten omschrijven! De woorden die uit zijn mond kwamen, gaven mijn hart, dat al lange tijd dood was, een impuls, toen hij zei: 'Mevrouw, ik ben gekomen om u te vertellen dat de Heer Jezus heel veel van u houdt'. En hij gaf me de folder die ik hier bij me heb.

Omdat het kind in de kou en regen was verdwenen, deed ik de deur dicht en las de folder. Vervolgens ging ik naar boven naar de zolder en nam het touw en de stoel. Die had ik niet meer nodig. U kunt het zelf zien, ik ben nu hier! Omdat het adres van de gebedsgroep achterop de folder stond, ben ik persoonlijk hierheen gekomen om dit ene kind van God te bedanken, dat mijn leven precies op het goede moment heeft gered'.

Iedereen in de gebedsgroep had tranen in zijn ogen. De spreker liep naar de voorste bank waar zijn zoon zat. Hij nam hem in zijn armen en hilde.

Misschien hebt u zo'n moment nog nooit meegemaakt en waarschijnlijk is er nooit een vader geweest die zo van zijn zoon hield en die zo trots was op hem. Behalve één: deze Vader stond Zijn Zoon ook toe om naar de koude en sombere wereld te gaan. Hij ontving Zijn Zoon terug met een onbeschrijfelijke vreugde. De Vader liet Zijn Zoon zitten op de hoogste troon en gaf Hem de Naam die boven alle naam is.

Geef deze boodschap door. Denk hieraan: het kan een verschil maken in het leven van iemand in je omgeving: 'de Heer Jezus houdt van je'.

'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft' (Joh. 3:16).

Naar een verhaal uit Kameroen